

многого изгубена кръвъ. Слѣдъ 4 дня бѣдния Капитанъ Рогозински прѣдаде Богу духъ. Офицеритѣ, разположени около оджацитѣ, изгледваха бодри и охотно разказваха впечатления си отъ кървавия бой. Напротивъ, турскитѣ офицери, съ наведени надолу глави, седяха или лежаха, безъ да продуматъ дума, и даже на въпросъ не охотно отговаряха, особено на онѣзи, които носяха умразния за тѣхъ „ешилъ калпакъ“, и които тѣ наричаха „комита“. Обиколихъ и раненитѣ опълченци. Тѣ бѣха сжщо разположени около огъня. Отъ блѣднитѣ имъ лица се виждаше, че тѣ испытватъ страшни физически болки, но бѣха весели и въ възбудено състояние. Тѣ, както и офицеритѣ, може би, стотний пѣтъ си разказваха разни епизоди отъ овзиденшия бой, бѣха твърдѣ доволни, че най насетнѣ имъ се прѣдстави случай да накажатъ угнетителитѣ на България, като съжаляваха, че не ще можатъ да взематъ участие въ окончателното унищожение на турската армия и прѣвземанието на Цари-Градъ.

Единъ отъ опълченцитѣ отъ 6-а дружина разказваше, съ какво нетърпение и досада тѣ чакали да ги пустнатъ въ атака, когато Турцитѣ на лѣвия ни флангъ на позицията бѣха вече два пѣти отблъснали първата линия; какъ тѣхния ротенъ командиръ, Капитанъ Якобсонъ, ги повелъ напредъ, но, още въ началото на атаката, билъ раненъ въ главата и лицето му било облѣно съ кръвъ, но при всичко това той останалъ при ротата и бѣгомъ я повелъ на турското укрѣпление.

— Цѣлата дружина, заедно съ войницитѣ отъ 16-а дивизия, като единъ, се хвърли въ турскитѣ укрѣпления, защитницитѣ на които ни срѣщаха съ залпове въ упоръ, а подиръ и съ щикове, разказваше единъ опълченецъ. Ний имъ викаме: „теслимъ“, „теслимъ“, а тѣ, кучетата, викатъ ли, викатъ: „урунунсъ гяуръ — комиталаръ“.

— Проклѣти Турци! Виждатъ, че сж окръжени и че се избиватъ като псета, се обади другъ опълченецъ, но все се увиратъ право на щика.

— Биятъ се синковцитѣ юнашки и юнашки умиратъ за „девлета и падишаха“ се обадиха други.